

Hábel György:

Válasz Makay Imrének,

a KAPU 2016. januári száma 20-23. oldalain gúnyosan bíráló írására

Tisztelt Makay Úr!

Eolvastam négyoldalas bíráló írását: a barguzini Petőfi Sándor ügyben írt sorait. Ön gúnyosan rámutat, hogy én vitézi előnévvel rendelkezem.

Engedje meg, hogy Önnek is és ezen oldalak tisztelt olvasóinak is bemutatkozzam. Apai őseim Sziléziából szudéta-német agrármérnök családjaként költöztek a Felvidékre, a Garam völgyébe, Ferenc József uralkodása idején. Családunk a kedvező környezet hatására elmagyarosodott. Édesapám Magyaróváron, a Mezőgazdasági Főiskolán tanult, majd 1921 őszén részt vett a nyugat-magyarországi felkelésben, Magyarország védelmében, nem Ausztria érdekében. Hadifogságba esett, s amikor a csehek által bekebelezett szülőföldjére jelentős váltságdíj ellenében hazaküldték, a cseh hatóságok azonnal kirúgták. Az anyaországban telepedett le, és nyolc éven át alkalmi munkából tengette életét, édesapja némi anyagi támogatásával. Édesanyám 1916-ban a román hadsereg elől, Székelyudvarhelyről, az utolsó MÁV-vonattal, női családtagjaival együtt Budapestre menekült, a férfiak a fronton hadifogságba estek, és Szibériába kerültek. Édesapám ekkor ismerkedett meg édesanyámmal, aki a Fertő-tó melletti Moson-bánfalva (Apetlon) községbe, a nagybirtok szolgálati lakásába költözött. Onnan édesapámmal együtt őt is kiüldözték az osztrákok. Édesanyám csak a felvidéki nagyszüleimnél tudott meghúzódni, ezért 94 évvel ezelőtt csehszlovák állampolgárként láttam meg a napvilágot. Hatéves voltam, amikor az utcán cseh légiósok felpofoztak, összerugdaltak, leköpdöstek, és azt üvöltözték: „te büdös mágyár!” Tehát a sorsom már kisgyerekként belém oltotta, hogy életem végéig öntudatos magyarként éljek. Én is átmentem az anyaországba, és végig magyar állampolgárként tanultam és nőttem fel. 1938-ban visszakaptuk a Garam völgyét is, ahol a lévai gimnáziumban érettségiztem, magyar nyelvből és irodalomból jeles eredménnyel. 1945-ben újból „repültünk” a szülőföldemről, egy-egy hátizsákkal, 100 km-es gyalogmenetben. Itt, az anyaországban kellett elviselhető lakhelyet és normális munkát keresnünk.

Ami az én fejlődésemet illeti, az elemi iskola négy osztálya után a debreceni piarista, majd a budapesti állami gimnázium tanulója voltam. 1938-ban visszaköltöztünk a szülőföldemre, és 1940-ben Léván, a magyarrá vált gimnáziumban érettségiztem, hangsúlyozom, hogy magyar nyelv- és irodalomból jelesen!... A Műegyetem soproni Erdőmérnöki Karán lettem diák, és a háborús összeomlás hónapjaiban, 1945. február 24-én, a Magyar Királyságban utolsóként és egyedül én szereztem meg a diplomámat. Egy hét múlva már én is honvéd voltam, és részt vettem a 600 km hosszú visszavonulásban nyugatra. Hihetetlen szerencsém volt, ki tudtunk bújni a bécsi szovjet gyűrűből. Tehát hadifogoly sem keleten, sem nyugaton nem voltam.

Már 16 éves koromban, Budapest védelmére készülve, légvédelmi tüzér-kiképzést kaptam, így már gimnazistaként képzett katona voltam. Az egyetemen a honvédelem-

tantárgyból vezérkari tisztek oktattak és vizsgáztattak négy éven át, és ezzel tartalékos tiszteknek képezték ki minket. Isteni kegyelem mentett meg attól, hogy Szolosjan (törvénytelen álnevén: Szálasi) a tűzvonalba vezényeljen.

Politikai tevékenységem: az 1939. évi, a háború előtti utolsó parlamenti választáson cserkészekként Teleki Pálnak segítettünk a nyilasok elleni küzdelmében, a saját maga által szerkesztett és kinyomott röpiratai terjesztésével, mert attól tartott, hogy a nyilasok a földbirtok-reform-propagandával hatalomra kerülhetnek, bevezetik a diktatúrát, és az általános mozgósítást Németország oldalán. Itt szembesültem először a napi politikával. Amikor Sopronba kerültem, az egyetemen Teleki Pál náci-ellenes hírszerző tisztje lettem, és harmadmagammal sikerült azt a három Tolna-megyei diákot kipiszkálnunk, akikről kisült, hogy a Gestapo beépített emberei voltak egyetemünkön. Az akciónkat a budapesti német nagykövetség nem torolta meg, mert szükségük volt a magyar hadsereg részvételére a szovjet elleni háborúban. Teleki halálát én derítettem fel. Nem öngyilkos lett, hanem a Gestapo tette el láb alól, mégpedig úgy, hogy éjszaka a barlangi bejáraton át behatoltak a Sándor-palotába. A homokkal beszórt barlang-bejáratnál reggel megtaláltuk a csizmáik talp-nyomát. Azért kellett öngyilkosság hírére keltetni, mert gyilkosság hírére tömegtüntetés robbant volna ki a Belgrád felé átvonuló német hadsereg ellen. Aminek következménye Magyarország azonnali német megszállása lett volna.

1942 márciusában a Sopronban erre önként jelentkező német fiatalokat besorozták az SS-be. Az országzászló mellett vonultak fel, én véletlenül éppen ott voltam, és tanúja lettem annak, hogy sokan közülük kiköpdöstek a mi országzászlónk felé. Visszafordultam, és az eseményt jelentettem az egyesületünk elnökségének. Ellentüntetést szerveztünk. Másnap már tízezren tüntettünk az SS ellen. Ennek sem lett politikai következménye, de kérdelem én: Magyarországon akkor ki mert volna a Német Birodalom ellen tüntetni?...

1943-ban részt vettem Lillafüreden Kállay Miklós miniszterelnök „kiugrási” konferenciáján. „Ugrálásról” szó sem lehetett, és egyöntetű volt a vélemény, hogy csakis az angolszászokhoz csatlakozzunk, és ne eresszük be a szovjet hadsereget a Kárpát-medencébe.

1940-ben az egyetemünk folyóiratának társszerkesztője lettem. Ettől kezdve vagyok nemzeti közíró, 75 év óta, napjainkig. Még a diktatúrában is tudtam nemzeti jellegű írásokat publikálni. Érteni kellett a „virágnyelvhez”. Ha összeszámolnám az eddig megjelent írásaimat, abban biztos vagyok, hogy a 300. cikket már meghaladtam. Sok írásom jelent meg kanadai, amerikai és ausztráliai magyar folyóiratokban, és természetesen itthon, pl. a „Soroksári Heraldban” is. Ezen közírói tevékenység során kerültem kapcsolatba a barguzini Petőfi-üggyel. Sosem jártam Szibériában, és nem voltam a kutató expedíció tagja. Történelmi oknyomozást folytattam.

A vitézi előnevet nem édesapámtól örököltem, és nem harctéri érdemekért kaptam, hanem a Vitézi Rend Budai Kapitánysága, látva jelentős közéleti munkásságomat, amikor Schmitt Pál elnök úrtól megkaptam a Magyar Köztársasági Lovagkereszt kitüntetését, valamint megtudták, hogy az Ópusztaszeri Nemzeti Parkban a nevemre emlékfát ültettek, mert elismerték a magyarságért és a határon túli magyarokért végzett munkámat, beleértve Svájcot és a tengerentúli kontinenseket is, felkértek, hogy fogadjam el a vitézi kitüntet-

tést. Békeidőben is lehet ilyen kitüntetést adni, ha háború nincs is, olyan személynek, aki a hazájáért sokat tett.

Most megmagyarázom Önnek, hogy miért foglalkozom a barguzini Petőfivel. Barguzinról csak 1992 után hallottam először, amikor szülőföldemre utazva a vonaton egy felvidéki férfi azt kérdezte tőlem: „Mi lesz velünk, szegény magyarokkal, ha kisül, hogy Petőfi nem Segesváron lett hősi halott, hanem Barguzinban, „ágyban, párnák közt” halt meg?” Kérdő válaszom: „Maga a verseiért szereti-e Petőfit, vagy azért, mert Segesváron hősi halált halt?” Ez a téma lényege!

Azért kezdtem a barguzini Petőfivel foglalkozni, mert édesanyám egyik nagybátyja, dr. Simonfi Sámuel volt a Bem-hadtest tábori főorvosa. A családi krónikákból már tudtam azt, hogy mi történt Székelykeresztúron és Segesváron. Volt is sok bajom az iskolában a tanáraimtól: „Hogyan merem Petőfi hősi halálát kétségbe vonni?” 167 év óta ezzel etetik a magyar ifjúságot és a magyar társadalmat! Ha valaki ezt kétségbe meri vonni, akkor lehurrogják. Dr. Simonfi Sámuel, amikor menekülnie kellett a front összeomlása miatt, utoljára csak annyit látott, hogy Petőfit négy kozák lovas bekerítette. Hogy mi történt vele, az a családi krónikában már nem szerepelhetett. A legújabb kutatásokból értesültem arról, hogy a kozákok valóban megsebesítették Petőfit, súlyos fejevágást és mellszúrást kapott. Sebesültként bekerült a segesvári hadikórházba, ahol nem sokon múlt, hogy eltemessék. Mint sebesültet, szekéren vitték el az oroszok, sok száz bajtársával együtt.

Mérnök vagyok, tehát a számok és a rajzok az alaptudásomhoz tartoztak, de gimnazista korom óta a hobbim a történelem. Mérnökként mindig a számok precizitásával kellett dolgoznom, ezért Petőfi sorsa vizsgálatához is így közelítettem. Nem óhajtom újból leírni mindazt, amit a barguzini sír feltárásához és az antropológiai mondvacsinált vizsgálatokról írtak, akit ez érdekel, annak szívesen elmondom. Az alábbiakban foglalom össze a lényegét: a Petőfi-sír felkutatása a Szovjetunióban megjelent cikk alapján indult el. Kéri Edit fiatal korában a Baár-Madas Gimnázium tanulója, majd színésznő, és számos történelmi vonatkozású könyvet adott ki, keresett a barguzini kutatáshoz magyar támogatókat. Egyedül Morvai Ferenc, a „kazánkirály” volt hajlandó erre áldozni. 26 év alatt vagyónának jelentős részét erre fordította. Ne csodálkozzunk, hogy a mérhetetlen közöny miatt 70 éves korára türelmetlenné vált! Hogy a Fiumei úti Nemzeti Köztemetőben Petőfi álte-metését helytelenül tette, de megértem őt. Kéri Edit Petőfivel kapcsolatos cikkei a Népszavában jelentek meg. A szovjet „NÉPSZAVÁT” Trudnak hívják. Ebben olvasta Moszkvában Vinokur bácsi, hogy a Petrovics nevű magyar költőről van szó. Ő Barguzinban született, és a száműzött nagyapja a zsidótemető látogatása során mutatta meg neki a magyar költő, Petrovics sírját. Kéri Edit Vinokur bácsival temetőszemlét tartott Barguzinban, és botot szúrt Petőfi sírhalmára. Ezt követően Kéri Edittel megérkezett a Petőfi-kutató Morvai-bizottság. A Bizottságba a magyar titkosszolgálat az MSZMP kívánságára beépítette az embereit, és azok a Petőfi-sírt messzire elkerülték, azért, hogy a kutatás kudarcba fulladjon, mert a Pártnak ez volt az érdeke. Kéri Edit makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy az általa megjelölt sírt is bontsák meg. A Bizottság végül is megbontotta a Petrovics-sírt, és a négy antropológus tudós: két amerikai, egy helybeli és dr. Kiszely István, Magyarországról, a csontváz közismert jegyei alapján egyértelműen megállapították, hogy ez a csontváz Petőfi Sándoré. A kivett csontokat szovjet katonaládába tették, és Moszkvába szállították. Szovjet és magyar küldöttség is megjelent az antropológiai vizsgálaton, de

nem tudományos munkát végeztek, hanem furcsa jelenetet rendeztek, és ezt nevezi a Magyar Tudományos Akadémia „vizsgálatnak”. Végváry r.őrnagytól tudjuk, hogy a diktátúra éveiben a Magyar Tudományos Akadémiára is be voltak építve az ügynökeik. Többek között dr. Kosáry Domokos, Sz.C. tiszt volt. Miért csodálkozunk, ha az MTA mindent elkövetett, hogy Petőfi csontvázát végleg eltüntesse? Ismerem Kosáry családját (édesanyja Kosáryné Réz Lola), mert a Réz-nagyapa a selmecebányai majd onnan a Sopronba menekült főiskola bányamérnök-rektora volt. Ezért döböntött meg, hogy egy ilyen intelligens ember, az MTA elnöke a budavári Petőfi-konferencia ülésén képes volt úgy ordítózni, mintha emberi és MTA-elnöki mivoltából kivetkőzött volna. Aki vitatni merete, hogy a nőinek mondott csontváz Petőfié, az a nagy nyilvánosság előtt kapott a fejére.

A moszkvai Kremlből a barguzini Petőfi-csontvázat az MTA és szovjet kollégái közös döntéssel vissza akarták küldeni a barguzini, kibontott sírba. A Burját-Mongol Autonóm Köztársaság miniszterelnök-helyettese, Nyikolaj Krjucskov, látva ezt a gyalázatot, azt kérte Morvai Ferencről és feleségétől, hogy vegyenek repülőjegyet az USA-ba, ő pedig ki fogja csempészni a Kremlből a csontvázat, azt tegyék bele darabokban Morvainé bőröndjébe, és repüljenek el vele. Amikor a repülőgép a menetrend szerint már túl lesz a szovjet határon, majd akkor fogja ő a ládát átadni a KGB-nek. Ez a krimibe illő akció sikerült, és a KGB tisztjei életük legdurvább káromkodásával dühöngtek az üres láda körül. Állítom, hogy ezt a magyar kriminológiában a legkiemelkedőbb események közé lehet sorolni. Az USA-ban az MTA utolérte a barguzini Petőfit. Ott sem hagyták nyugodni. Természetesen, a barguzini csontokhoz nem fértek hozzá, ezért az USA laboratóriumának egy idegen nő kis csontját adták oda vizsgálatra. És ma erre van képe az MTA-nak arról nyilatkozni, hogy a barguzini csontok „bizisten egy nő csontváza”! A Kremlben történt látszatvizsgálaton kívül az MTA a barguzini Petőfi-csontokat soha többé nem láthatta, mert azokat dr. Kiszely István, magyar antropológus tudós az USA-ból áthozta Nyugat-Európába, és titkos helyen páncélszekrénybe zárva őrzik. Az MTA birtokában van Petőfi egy hajtincse, amelyből egyetlen egy szál elég lett volna ahhoz, hogy DNS-ét az édesanyja, Hruz Mária csontjából vett DNS-sel összehasonlíthassák, és el legyen végre döntve hivatalosan is, hogy mi az igazság a barguzini Petőfivel kapcsolatban. Jellemző, hogy az MTA megtagadta a hajsza kiadását a vizsgálathoz, mert félnek, hogy kiderül az igazság.

A harmadik Orbán-kormányra írt levelemre most érkezett meg a válasz, amely szerint ma már nem olyan világot élünk, hogy a politika, illetve, a kormány dirigálhasson a Magyar Tudományos Akadémiának. De ajánlom a Tisztelt Kormányra, hogy azt viszont vizsgálta meg, hogy az MTA miért szolgálta annak idején olyan hűségesen a magyar titkosszolgálatot és a KGB-t, és miért nem meri ma elfogadni egy öreg mérnöktől azt a javaslatot, hogy Hruz Mária csontjait tárgyilagos, megbízható, tudományos vizsgálat keretében hasonlítsák össze a barguzini csontokkal, de úgy, hogy az MTA-t legalább 500 km távolságra küldjék el a vizsgálat idejére. A magyar társadalomnak JOGA VAN megtudni az igazságot, a kormánynak pedig kötelessége ezt teljesíteni. Akár pozitív, akár negatív lesz a vizsgálat eredménye, el fogjuk fogadni, hogy 26 év után ez a szégyenletes cirkusz végre lezáruljon.

Ezt üzenem Makay Imre úrnak, tisztelettel és megbecsüléssel:

vitéz Hábel **György** úr